

Як жабки озеро шукали

Розмовляли три жабки між собою.

— Шкода, що ми живемо в такому маленькому ставочку. От якби нам дістатися до болота, яке заховалося в Чорному лісі. Воно велике та просторе, — мрійливо прокумкала одна жабка.

— А я чула, що посеред цього болота є озеро. Ні звірі, ні птахи у ньому не живуть, і люди туди не ходять. Ніхто б там нас не чіпав... — перебила подругу інша.

— А комарів там — тьма-тьмуца, хмарами літають, — каже третя.

Докумкалися жаби до того, що вирішили йти шукати омріяний дім. Вивісили вони на ставку оголошення, щоб інші читали й долучалися до походу: «Запрошуємо охочих переселитися у велике та спокійне озеро, розташоване на болотах Чорного лісу. Подорож розпочнеться завтра, після сходу сонця».

Вранці весь берег маленького ставочка кишів жабами, які хотіли нового, кращого життя.

— Вам до Чорного озера нізащо не дістанися! Це неможливо! — раптом почули вони голос старої здоровенної жаби, яка виринула на поверхню води. — Дорога туди довга. Ваші тонкошкірі лапи не витримують такого складного шляху. Краще сидіть у рідному ставку й живіть, як жилося.

— Чому не дістанемося? Ми, жаби, все можемо! Чи не так? — вигукнула одна молода жабка.

Інші жабки заскрекотали:

— Так! Так! Ми готові! Ми хочемо жити в найкращому місці! — і пострибали в напрямку Чорного лісу.

Тільки стара жаба залишилася в ставку й продовжувала ще довго кричати їм услід: «Це неможливо!»

Кілька днів плигала зграя наших зелених мрійниць. Деякі з них, втративши силу та віру, відмовилися рухатися далі й повернулися назад, у маленький ставочок.

Аж ось перед мандрівницями з'явився Чорний ліс. Довгі, розгалужені гілки його дерев густо перепліталися між собою. Сонячним променям було важко пробитися крізь це щільне шатро, тож ліс здавався страшним, темним, аж чорним.

Раптом з-за дерева вискочив заєць. Розпитав він жабок, куди ті прямують, і каже їм:

— Так, посеред лісу є болото. І про Чорне озеро, що утворилося на ньому, я чув. Але дістатися до нього неможливо! У лісі водяться хижі звірі та птахи, такі, яких ви зроду-віку не бачили. Проковтнуть вони вас — на цьому все й закінчиться. Моя вам порада: повертайтеся краще додому.

Зелена жаб'яча компанія стала ще меншою. Тільки найсміливіші мандрівниці продовжили шлях, але й ті згодом вирішили повернутись і поскакали в протилежний бік.

Та все ж таки одна жабка не повернулася додому й дісталася до великого болота. Воно було прекрасним: соковита осока, яскраво-зелений мох, дивовижні папороті та росички, високий хвощ перемішалися на ньому. А тихий вітерець обдавав приємною вологою та свіжістю.

Та жабка почалапала далі — до озера. Коли побачила жадану водойму, їй здалося, що там ніхто не живе. Аж ось з-під води виринає карасик.

— Гей! Здоровенькі були! — зрадів той жабці. — Яка дивина: ти перша жабка, що дісталася сюди. Це щось неможливе!

Карасик довго розповідав новій сусідці про себе, своє підводне життя. І лише через деякий час зрозумів, що зелена жабка була глухою. Тому й дісталася вона до омріяного місця. Не через те, що була сильнішою за інших, а тому, що не чула, ніби це НЕМОЖЛИВО.